

Ah Şu Ömrümüz

Fikri ÖZÇELİKÇİ

Müphem duyguların sahibine, M'ye.

Gövdenin tüm ağırlığıyla çöküp oturduğun koltuğun da senin gibi yorgun olduğunu biliyor ve tam da bu yüzden ona farklı bir yakınlık duyuyorsun. Çünkü doğumundan bugüne kadar geçen şu kırık ömrünün seninle beraber yaşanan tek şahidi o. Bu koltuk, aynı zamanda en mahrem konulardaki tek sırdaşın. Sen ne biliyorsan, o da onları biliyor. Sen ne gördüysen, onun ela gözleri de onları gördü.

:Duykü

Birbirinizle konuşmadan anlaşıyorsunuz artık. Bir küçük dokunuş, bir imalı bakış yetiyor birbirinizi anlamaya.

Varlığıyla teselli bulduğun koltuğunun, bir zamanların modası olan yıpranmış yeşil kumaşına bakarak tükenen ömrünü düşünüyorsun şimdi. Yıpranmış kumaş, yıpranan ömrünü düşünmeye itiyor seni. Tam bu anda, içinde 'ömrüm' kelimesi geçen bir şarkı geliyor aklına aniden.

Şimdi biliyorum ki sesi çağıldayarak akan bir su gibi olan o şarkıcıdan dinliyorsun o şarkıyı.

Şimdi vakit ikindiye geçti ve sen akşamı bekliyorsun. Akşam yavaşça incek şehre ve sen o iniş anını yaşayacaksın huşu içinde. Bu bekleyişlerin hiç bitmeyecek, biliyorsun.

Senin için ikindi sonraları bir başka güzel. İkindiler, akşamın habercisi çünkü. İkindiler, seni akşama götüren etrafı yabani çiçeklerle döşenmiş bir patikada yürüyüş yapmaktan farksız. Seviyorsun patika yolda yürümeyi.

Sana göre ikindi, akşama açılan son kapı; yorgun kalbine açılan en güzel kapı.

Her türlü duygusallığı küçümseyenlere inat, akşamın kızılımlı sonsuz bir hazla seyrediyorsun hâlâ. Akşama değer veriyorsun çünkü kızıl rengin zamanı akşam. Akşamın kızılımlı okuduğun romanlarda, dinlediğin şarkılarda karşılaşmıştın önce. Akşam ve kızıl sözcüklerini birlikte hayal etmiştin o karşılaşma anında. Hayal etmiş ve çarpılmıştın bu birlikteliği görünce. Sonra da, bazen saçlarının rengi olan bu renk, hayatının vazgeçilmezlerinden biri oluvermişti. Her seferinde değişik hayallere kapı aralayan gün batımlarını seyretmek, hayatına anlam katan alışkanlıklarından biri hâline gelmişti zamanla. Aradan yıllar geçip bir sürü şey anlamını yitirdiğinde bile, vazgeçilmesi mümkün olmayan buhur kokulu bir ayini sürdürür gibi sürdürdün bu alışkanlığını.

Bir de, değişmekten korkuyorsun, biliyorum bunu. Değişmek sana hep ürkütücü geldiği için gün batımını seyretme alışkanlığını da değiştirmiyorsun. Hızlı akan zaman, acele yapılan işler korkutuyor seni. Her anın farkında olmak istiyorsun; acı da duysan, haz da, her hücrede hissetmek istiyorsun her anı. Bu şekilde yaşanmayan her şey hırpalıyor ruhunu. Parçalanıyorsun böyle olmadığında, bir şeylerin eksik kaldığı duygusuna kapılıyorsun ve bu duygu ölüm gibi yıpratıyor seni. Hırçının teki olup çıkıyorsun. Sonra hayata küsüp iç dünyana çekiliyorsun yine.

Koltuğunu, dışarısını daha geniş bir açıdan görmek için pencerenin önüne doğru koyuyorsun ama tam dik bir açıyla değil, biraz yan koyuyorsun. Biliyorsun ki akşamın kızılımlı çökecek birazdan. Bu anı kaçırmamak için koltuğuna oturuyorsun. Sonra tül perdelerin ardından bakıyorsun dışarıya ve beyaz bir tül perdenin ardından sokağa bakmayı aşk oyunlarının vazgeçilmez bir parçası kabul ettiğin için inanılmaz derecede romantik buluyorsun bu bakmaları. Hatta öyle düşünüyorsun ki, aşklar, bir tül perdenin ardından bakarken gözün sevgiliye ilk değmesiyle başlamalı illa.

Aklında hep eski zaman şarkıları.

Bir şeyler hep gizemli kalmalı, arada belirsizlikler, müphem duygular, meraklar olmalı sonra diye düşünüyorsun. Onunla göz göze gelmeyi çok seviyor, hep özlüyorsun ama bu özlemi duyduğun kişiyle karşılaştığında, yanaklarına allar basarak ve öyle mahcup bir ifadeyle gözlerini ondan kaçırıyorsun ki, o, bu göz kaçırılmalara bakarak kendisi için tek mümkün sevgilinin sen olduğunu anlıyor bir anda. Gözlerini kaçırmanın bir davet olduğunu bilmeden kaçırıyorsun gözlerini. Ama o, bu daveti anlıyor ve davete icabet ediyor tereddütsüz.

Hatırlıyorsun: Her şey çok sıradan giderken hayatında ve sen henüz ergenlik duyularını tam atamamışken üzerinden, o, belli belirsiz bir karaltı olarak belirmişti sokakta ve sen, onu gördükten sonra içinde aniden başlayan kıpırtıya anlam veremedi kalakalmıştın olduğun yerde. Pencerenin ardından bakıyordun o zaman, perdenin ak tüllerinin ucunu ellerinle aralayarak. Onun gözden yitmesine yakın da yüzüne daha dikkatli ve daha uzun bakmıştın. Daha sonra sık sık göreceğin yüze o an o kadar dikkatli bakmıştın ki, baktığın suretteki ayrıntılarda boğulup o yüzü uzunca bir süre gözünde canlandıramamıştın daha sonra.

Aradan zaman geçip birkaç kez gördükten sonra o yüz yeniden ve yavaş yavaş şekillendi gözünün önünde. Gece rüyalarını, gündüz hayallerini süsledi bu yüz. O kadar aşına oldun ki o yüze daha sonra, oya işler gibi işledin o yüzün her çizgisini rüyalarında; ona, akla gelebilecek tüm çiçeklerin adını, kokusunu, rengini verdin, tertemiz sularla yıkadın; onu mübarek topraklarda yürüttün, dünyanın en güzel giysilerini dokudun ona, sardın sarmaladın, göğsündeki tüm sevgiyi vererek büyüttün onu. Yanındayken bile merak ettin, yanından ayrıldığında ise ayrılıktan ötürü nefesin kesildi, ölesin geldi, kalbin heyecanlara durdu. Her sabah uyandın ve Allah’a dualar ettin, onun ömrü oldukça senin de ömrün olsun diye.

Şimdi sana “Bana tek bir anını anlat, hiç unutamadığın bir anını.” deseler, gözünün önünden her ayrıntısı dantel gibi ilmek ilmek işlenmiş binbir film karesi geçer mutlaka. Her geçen karede ömrünün en nadide bir parçası vardır. Her bir parça da, gökkuşağının en alımlı renklerinden bir renktir. En sevdiğin renk de, erguvan rengidir ama gözünün önünden tüm renkler çekildiğinde, geriye sararmış bir çınar yaprağı kalır sadece.

Göğünü yüzlerce yıllık çınarların kapladığı bir çay bahçesindesiniz. Arkanızda, sırtını dağa yaslamış kadim bir külliyyeden arta kalan yapılar, önünüzde ufka kulaç atan bir ova ve göğünüzde kolları dört bir yana uzanan çınar dalları var. İkinci devrilmiş, akşam yaklaşıyor yavaş yavaş. Üzerinde sigara yanığı bulunan bir örtü serili plastik masada, çayınızı yudumluyorsunuz. Çok kaliteli değil çay ama bunu umursayacak hâlde de değilsiniz.

Az önce uzun uzun konuştunuz. Şimdi söze mühlet verdiğiniz bir andasınız. Kendi içinize döndünüz belki de. Duyularınızı dinliyorsunuz sakince. Kim bilir kaçınıcı iç dinleyiş bu, kim bilir kaçınıcı içe yolculuk? Her dinleyiş, onun sevgisine ram olmuş mutmain bir kalbin teslimiyetiyle bitti bugüne dek. Bunun farklı bitmesi için bir sebep de yok. Bazen gergin gelsen bile bu buluşmalara, sa-

kin bir kalp ile dönüyorsun her seferinde. Ona güveniyorsun. O, dünyanı dolduruyor. Uzaklaşmaya başlar başlamaz özlüyorsun onu. İçinde durmadan büyüyen bir acı oluyor onun hasreti. Bu hasret, bu buluşmalarla teselli buluyor ancak.

Bu buluşmalardan biriydi yine ve göğünü yüzlerce yıllık çınarların kapladığı o bakımsız, çayı pek de ahım şahım olmayan o çay bahçesindeydiniz. Kalbinizi mutluluktan yoracak kadar uzun konuşmuştunuz. Susmuş, konuşulanların hazzını yaşıyordunuz sessizce. Artık yakıcı sıcaklığı kalmayan çay bardağını beş parmağınla birden sarıp avuçlamıştın. Gözlerin nereye bakıyordu hatırlamıyordun çünkü bir şey görmek için çevirmemiştin gözlerini o yöne. Dalgındın. Bu dalgınlıktan, havada hareket eden bir karaltıyı fark ederek kurtuldun. Bu karaltı minik bir serçe miydi, bir güvercin miydi diye merak ettin aniden. Tüm bedenin kırk göz oldu bir anda, kırk göz de aynı anda aynı yöne çevrildi. Başını çevirip baktın salınan minik karaltıya. Bilememiştin, kuş değildi bu. Dalından kopmuş sarı bir çınar yaprağıydı. Yorgun bir ele benzeyen sararmış çınar yaprağı, sonbaharın serin esintisinin etkisiyle havada süzülüyor, bir o yana, bir bu yana kararsızca yalpalıyordu. Yaprak süzüldü, süzüldü, çay bahçesinin kol duvarına kondu önce, bir süre orada kaldı ve sonra cılız bir esintiyle birlikte ovaya doğru uçu, gözden yitip gitti. O yaprağın kısa hayat hikâyesine şahit olduğun anda “Ömrümüz de tıpkı bu yaprağın savrulduğu gibi savruluyor.” cümlesi geçti aklından.

İçe doğru büküp de ayakkabılarının içine sakladığın küçük ayaklarının bir ara hiç yüksünmeden yürüdüğü hem uzun hem uzak yolda yürüyorsun yine. Ama şimdi her zaman yanından geçip gittiğin kabristanın yanından geçip gitmeyeceksin bu kez, içine gireceksin kabristanın.

İlerledin ve demirden yapılmış çift kanatlı kapıyı gördün. Kapının hemen yanından başlayıp tüm mezarlığı çepeçevre kuşatan duvarın dibinde, belli aralıklarla dikilmiş servi ağaçları vardı. Sakince ilerledin ve yer yer paslanmış kapının tek kanadını açıp içeriye girdin. Yağmurlarla yıkanmış toprak yolda yürüdü. Yine bir buluşmaydı geldiğin. Alışkın adımlarla onun yattığı yere gittin. Onun üzerinde örtü olan toprağın bozulan yerlerini düzelttin bir elinle. Diğer elindeki unutmabeni çiçeklerini toprağa bıraktın. Bir akşamüstüydü yine.